

ron. Ĝis 1914 ĝi efektivigis tridekon da sciencaj projektoj, i.a. eldonon de la kompleta verkaro de Leibniz. Dum la unua postmilita kunsido inter la 18-a kaj la 28-a de oktobro 1919 en Bruselo fondiĝis du posteulaj organizaĵoj: *International Research Council* por natursciencoj kaj *Union Académique Internationale* por humansciencoj.

En decembro 1906, la Delegitaro oficiale petis la Imperian Akademion de Sciencoj en Vieno, kiel membron de IAA, prezenti la decid-proponon dum la venonta regula internacia kunsido en Vieno. La 29-an de majo 1907, la *Internacia Asocio de Akademioj* do pritraktis la proponon de la Delegitaro pri la elekto de la internacia lingvo kaj, surprize, antaŭ ol analizi la detalojn, deklaris sin nekompetenta por decidi pri tiu tasko. Tiam Couturat proponis al la Delegitaro formi propran *komitaton* por memstare solvi la problemon. El 331 delegitoj voĉdonis 253 kaj per minimume 242 voĉoj elektigis la jenaj membroj: Manuel C. Barrios, dekano de la medicina fakultato en Limo kaj prezidanto de la perua senato; Jan Nieciśław Baudoin de Courtenay, profesoro pri lingvistiko en la Universitato de Sankt-Peterburgo; filozofo Émile Boirac, rektoro de la Universitato de Dijono kaj prezidanto de la Lingva Komitato de Esperanto; Charles Jacques Bouchard, profesoro de la pariza Kolegio pri Medicino kaj membro de la Akademio de la Sciencoj en Parizo; Loránd Eötvös, estro de la Societo pri Matematiko kaj Fiziko en Budapeŝto kaj prezidanto de la Hungara Akademio de Sciencoj; Wilhelm Julius Förster, profesoro kaj estro de Akademia Astronomia Instituto en Berlino, estro de la Internacia Komitato pri Pezoj kaj Mezuroj, esperantisto; George Harvey, eldonisto de „North American Review”; Otto Jespersen, profesoro pri filologio de la Universitato de Kopenhago kaj membro de la Dana Akademio de Sciencoj; Spyridon Lambros, historiisto, profesoro de la Universitato de Ateno; Constantin Le Paige, profesoro de la Universitato de Lieĝo kaj direktoro de la Scienca Klaso de la Reĝa Akademio de Belgio; Wilhelm Ostwald, kemiisto, profesoro de la Universitato de Lepsiko, membro de la Reĝa Societo de Sciencoj de Saksujo (posta nobelpremiito); Hugo Schuchardt, filologo, profesoro de la Universitato de Graz kaj membro de la Imperia Akademio de la Sciencoj en Vieno. La Komitato mem poste alelektis britan ĵurnaliston William Thomas Stead, esperantiston, kaj profesoron Giuseppe Peano, matematikiston, membron de la Torina Akademio de la Sciencoj. Profesoron Eötvös anstataŭis lia kolego de la Hungara Akademio de la Sciencoj, matematikisto Gustav Rados. Couturat kaj Leau estis elektitaj sekretarioj, Couturat poste en la funkcion de la trezoristo.

La *Komitato* kunsidis 18-foje en la pariza *Collège de France* inter la 15-a kaj 24-a de oktobro 1907; ĉiujn kunsidojn tute regule ĉeestis, krom la du sekretarioj, nur Baudoin de Courtenay, Jespersen kaj Ostwald, kelkaj aliaj (ekz. Boirac, Bouchard, Stead, Harvey) lasis sin foje (laŭregulare) reprezenti per siaj kolegoj. La diskutoj okazis en la franca lingvo, la sekretarioj regule pretigis diskut-dokumentojn, inklude de la 120-paĝa raporto, presita en 25 ekzempleroj kaj disdonita al la komitatanoj. La kandidataj projektoj estis liveritaj skribe, kelkaj estis persone prezentataj de siaj aŭtoroj. La traktado ekis per aprioraj projektoj kaj transiris al aposterioraj. Prezentiĝis:

- 1) *Spokil* de doktoro Adolphe Nicolas, apriora projekto, al kiu la Komitato riproĉis troan arbitrecon – la radikoj estis simbolaj konvencie, ne nature, do ne funkciis la principo de analogio, krome enestis malbone prononceblaj konsonanto-grupoj.
- 2) Apriora projekto, sendita de sinjoro *Wise* el Luna, Filipinoj. Ĝi prezentis teorion de apriora filozofia lingvo, inklude reformon de numerado kaj metrika sistemo. La prijuĝantoj trovis ĝin nekongrua kun psikologiaj leĝoj.